

sérje figyelemmel a Kormányos dr. által mondottakat.

— Rendben van, elfogadjuk a tanács javaslatát! — kiáltják és a közgyűlés egyhangulag hozzájárult a tanács javaslatához.

A belügyminiszter — mint ismeretes — jóváhagyta a közrendészeti szabályrendeletet. A közgyűlés ezt tudomásul vette. Az új szegedi megfigyelő és kolerakórház ügyében érkezett miniszteri leiratot is tudomásul vették. Több város átiratának elintézése után a csorvai kerület orvosi állását a tanács javaslatára ideiglenesen Róna Mórival töltötték be.

A számtisztai állásra a közgyűlés ifjabb Grüber Andrást választotta meg.

A középítészeti iktatói állás betöltésénél husz városatya névszerinti szavazást kért. Mialatt a leadott szavazatokat a szavazatszedő bizottság összeolvasta, az elnök jelentette a központi választmány megválasztásának eredményét. Eszerint a választmány tagjai lettek: Back Bernát, Becsey Károly dr., Bokor Adolf, Cserő Ede dr., Csonka Ferenc, Gál Kálmán, Ivánkovits Sándor dr., Kovács József dr., Kószó István dr., Lantos Béla, László Kálmán, Papp Róbert dr., Pálffy Dániel, Pálffy József dr., Rósa Izsó dr., Szarvady Lajos, Szmollény Nándor, Taschler Endre, Tóth Imre dr., Turóczy Mihály dr., Vadász Lajos, Vajda Sándor, Ujj József dr., Végman Ferenc dr.

A három albizottság elnökévé Taschler Endrét, Pálffy József dr.-t és Turóczy Mihály dr.-t választották meg, majd a választmány tagjai a közgyűlés előtt letették a hivatalos esküt.

Ezután jelentette az elnök, hogy a középítészeti iktatói állásra pályázók közül Borbola István 45, Tompos Andor 31, Barabás János 39 és Zsiros Lajos 15 szavazatot kapott. A közgyűlés tehát szótöbbséggel Borbola Istvánt választotta meg. A megüresedett irnoki állásra Jójárt Jánost választották meg.

A tanácsi előterjesztések kerültek sorra ezután. Pillich Kálmán a múlt közgyűlésen azt indítványozta, hogy a Tisza tulsó oldalán elterülő Gerliczy-birtokból a város 24 holdat vásároljon meg 64,800 koronáért. A gazdasági bizottság véleménye alapján a tanács sem javasolja a birtok megvételét, mert semmiképpen sem volna előnyös üzlet a városra. A közgyűlés elfogadta a tanács javaslatát.

Kátai Sándor a felsővárosi nyomáson 4 hold földet akar vásárolni a várostól. A tanács javaslata az, hogy csakis nyilvános árverés útján adják el azt a területet. A tanács javaslatát a közgyűlés elfogadta.

Osztrák felelet Károlyi Mihálynak. A *Neues Wiener Tagblatt* szembeszáll Károlyi Mihály grófnak az expozéra vonatkozó kijelentéseivel. Károlyi Mihály grófnak, aki hódoló utra Pétervárra akarja vinni a magyar ellenzéki képviselőket, saját hazájában sem maradtak adósak a hármasszövetség ellen intézett exaltált támadásaira való válasszal. Nem veszik őt komolyan, mert ismerik akciójának tisztán belső politikai indító okait. Azonban a német kereskedelmi verseny ellen tett gyűlöletes szemrehányásait, amelyek a valósággal ellenkeznek és amelyeket Károlyi Mihály gróf az orosz és a francia sajtóból kölcsönzött, még sem lehet felelet nélkül hagyni. Valóban igaz ugyan, hogy például Szerbia ma szívesebben vásárol Németországban, mint Ausztriában és Magyarországon, azonban ebben sokkal inkább hibás Magyarország elzárkózó agrárpolitikája, mint a Ballplatz politikája.

Csillárok

óriási választékan a legújabb mintákban

LESZÁLLÍTOTT ÁRAKON

FONYÓ SOMA villágítási vállalatánál

SZEGED, KÖLCSEY-UTCA 4. SZ. (Wagner-palota.)

A Belvárosi-kávéház elégiája.

— Elárverezték a berendezést. — Szombaton újból megnyitják a kávéházat. —

(Saját tudósítónktól.) A Belvárosi-kávéház története szomorú fejezethez jutott ma délután. A kávéház tudvalevőleg hónapok óta nagyon gyengén ment. Nappal még csak akadtak vendégek, de este már kilenc órakor be kellett csukni a kávéházat, mert annyian sem látogatták, hogy a fogyasztás kifizette volna a világítási költségeket. Ma aztán a Belvárosi válsága fordulóponthoz jutott.

A törzsvendégek pontosan megjelentek délután félkettőkor, hogy az ebédutáni feketéjüket elfogyasszák. Alig foglaltak azonban helyet, kellemetlen meglepetés érte őket. Lengyel Lőrinc szegedi butorgyáros elküldötte a kávéházba hat emberét, hogy a székeket vigyék el onnan. Lengyel ugyanis értesült arról, hogy a délután folyamán árverés lesz a kávéházban és mivel ő a székeket a tulajdonjog fentartásával bocsátotta Kosák és Komlós, a tulajdonosok rendelkezésére, elejét akarta venni annak, hogy az ő székeit is elárverezzék. A vendégeknek tehát feketézés közben fel kellett kelni a székekről és állva itták meg kávéjukat.

Nem kevésbé humoros jelenetek következtek ezután is. Miközben a billiárd-golyók nagyban csattogtak a billiárd-asztalokon, egyszerre csak megjelentek a végrehajtók. Farkas Elek és Kun Ede. Velük jött az Alföldi Takarékpénztár képviselőjében Papp Róbert dr. ügyvéd, továbbá a többi hitelezők képviselőjében Vadász János dr. és Holló Samu dr. ügyvédek. A kávéháznak 120.000 korona adóssága van; ebből 26.000 koronával van érdekelve az Alföldi Takarékpénztár; butor-, billiárd gyárosok és élelmiszerszállítók a többi érdekeltek. A végrehajtók megjelenése után a főpincér odament a billiárdozókhoz, udvariasan meghajolt és ünnepélyesen szólott:

— Szíveskedjenek kérem abbahagyni a játékot, mert az asztalok árverésre kerülnek mostan.

Az egyik játékos, aki már közel volt a százhoz és egy közönséges ziccert kihagyott, épen akkor mondta busan:

— Ez volt a párti!

— Dehogy is ez volt, — nevetett a társa, — ez volt a párti — és a végrehajtókra mutatott.

Az árverés hírére hamarosan megtelt a kávéház. Megjelentek nagyszámban az árverési „hiénák” is, akik mindig arra lesnek, hogy hol lehet valamit jó olcsón megkaparítani. Egy törzsvendég maliciózusan jegyezte meg:

— Ha mindig ennyien jártak volna ebbe a kávéházba, akkor mostan nem kellene árverezni.

Az árverés délután öt óráig tartott. Egy más után kerültek eladásra a billiárd asztalok, kártya asztalok, tükrök, diványok, mosdók; a kasszaberendezés, az üvegajtó, a csillárok; minden a falakon kívül. Különösen az a szép nagy réz rámás falitükrör volt a kapós: negyven korona kikiáltási árból, hamarosan ötszáz koronára verték fel az árát. Mikor elhangzott az utolsó: „senki többet”, akkor összeszámlálták a pénzt: 8800 korona folyt be a berendezés eladásából. Tekintve, hogy a kávéháznak 120.000 korona adóssága van, a hitelezők szép pénzt veszítettek.

A Belvárosi kávéház ma egyébként új gazdák kezébe került. Olmosi József és fia bérelték ki a kávéházat, akik sokáig voltak tulajdonosai Budapesten a „Fészek” kávéháznak. Szombaton délből nyitják meg újból a Belvárosit és a szakavatott emberek kezében bizonyosan ismét fel fog virágozni ez az üzlet, amely egy időben Szegeden nagyszerűen prosperált.

Akik az égre törnek.

— Mekkora az a magasság, amit aviatikus elérhet? —

(Saját tudósítónktól.) Ugy szakemberek, mint laikusok között sokszor vetődik fel ez a kérdés. Mindenki szeretné tudni, hogy hány ezer méter az a magasság, amelyen túl aviatikus nem juthat. Optimisták azt tartják, hogy eljön majd az idő, mikor az ember repülőgépen fog érintkezni a Mars lakóival. Ez persze csak csalfa ábrándozás marad. A XX-ik század csodálatos találmányai után ítélve, mindenre el lehetünk készülve.

Kellermann izgalmas regényét, az „Alagut”-at olvasva, egész egyszerűnek és keresztülvihetőnek tűnik fel nekünk, az Európa és Amerika között lévő alagut megépítése. A regény elején pedig egész biztosra vesszük, hogy ez a hiu álom, Mac Allan álma, nem válik valóra.

Igy vagyunk az aviatikával is, ha ma gondolna valaki a Mars megközelítésére, akkor nevetségessé tenné önmagát, mert ez a terv a mai viszonyok között lehetetlennek látszanék. Azok az emberek pedig, akik akkor fognak élni, amikor ezt a tervet valaki keresztülviszi, egy cseppet sem fognak csodálkozni.

A „repülés pesszimistái” tájtják el legjobban a szájukat, ha egy repülőgépet meglátnak, de azért nem felejtik el a fejüket rázni és így morogni:

— Szép... szép... Csak ennek a röp-ködésnek mégsem lesz jó vége.

Ha a repülés jövőjét akarjuk tisztán látni, akkor le kell vetni úgy az optimista, mint a pesszimista szemüveget.

E cikkem fölé azt irtam címül, hogy „Mekkora az a magasság, amit aviatikus elérhet? Az olvasó ne várjon itt precíz feleletet. Nem látok én a jövőbe és nem vagyok jós. Csak a dolgok realitását mérlegelem.

Perreyon, a híres francia aviatikus, mondta barátainak a tiszteletére rendezett banketten, midőn a múlt évben felállította az ötezernyolcszáznyolcvan méteres világrekordot:

— Négyezer métert mutatott a barograf és én minden pillanatban azt hittem, hogy kiesek a gépemből. Az alkatrészek recsegésének szörnyű muzsikája kísért. A tengeri betegség hamar elfogott és már leszállásra gondoltam, amidőn rettentő áramlattölcserbe kerülve, gépem vadul forogni kezdett. Ekkor szédület fogott el és kénytelen voltam leereszkedni.

Ezeket mondotta Perreyon és ime láthatjuk, hogy mennyi bátorság, erő és lélekjelenlét kell egy pilótának ilyen óriási magasságban. Titáni erővel kell küzdenie, hogy ura maradhasson gépének.

Mi történe akkor, ha a pilóta elvesztené az eszméletét, a neki is szokatlan légkörben és a nagy gépmadár teljesen a légáramlatok szeszélyének volna kitéve?...

Önkéntelenül is felvetődik az a kérdés, hogy ha négy- és ötezer méter magasban ilyenek történnék, akkor mi lehet feljebb.

Mi lehet feljebb?...

Erre a kérdésre Peros, a braziliai lég-hajós ad választ, aki évekkor ezelőtt a „Crac” nevű léghajón 9540 méter magasságot ért el.

— Már ötezer méter volt mögöttem, — írja utelirásában, — és le akartam szállani, amiről szó sem lehetett. A léghajót annyira rángatták a különböző szelek, hogy kénytelen voltam megkapaszkodni. A légáramlatok olyanokat rántottak a léghajóm gömb-